U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. E. E. S.,** zastoupeného Mgr. Gabrielem Šípem, advokátem se sídlem v Kladně, Kleinerova 24, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 47 Az 29/2006, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2006, č.j. OAM-616/LE-18-C09-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2006, č. j. 47 Az 29/2006 – 18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Gabriela Šípa **s e u r č u j e** částkou 3908 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze (dále též „Krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 7. 2006, č.j. OAM-616/LE-18-C09-2006. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozsudek Krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a bylo přesvědčivě odůvodněno. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že uplatněným důvodem žádosti o udělení azylu žalobce jsou toliko ekonomické potíže žalobce v zemi původu, které nejsou podřaditelné pod důvody pro udělení azylu taxativně uvedené v ust. § 12 zákona o azylu, neboť nemají svůj původ v žádné formě pronásledování nebo obavy z pronásledování ve smyslu citovaného ustanovení.

Žalobce má ve vlasti dluhy, jež musí splácet a nepodařilo se mu najít práci poté, co jeho továrna zkrachovala, což značí problémy ryze ekonomického rázu.

Stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje důvodem obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť se domnívá, že o jeho žalobě rozhodoval soud k tomu místně nepříslušný, k němuž stěžovatel podal žalobu v důsledku špatné informace poskytnuté žalovaným, a že tato skutečnost způsobuje zmatečnost řízení. Odkazuje na ust. § 32 odst. 4 zákona o azylu, jež určuje, že soudem příslušným k rozhodnutí o žalobě je soud, v jehož obvodu je žadatel o azyl hlášen k pobytu. Podle stěžovatele s místem hlášeného pobytu rozumí azylové zařízení, do něhož je žalovaným umístěn (§ 77 odst. 1 zákona o azylu). Stěžovatel v době podání žaloby pobýval v přijímacím středisku tranzitního prostoru mezinárodního letiště, v detašovaném pracovišti V. P., které je azylovým zařízením (§ 2 odst. 7 zákona o azylu); nebyl do něho však umístěn ministerstvem, ale policií (§ 73 odst. 1 zákona o azylu). Dle jeho názoru tak nelze považovat přijímací středisko za azylové zařízení, kam byl umístěn ministerstvem, a tedy za místo hlášeného pobytu podle ust. § 77 odst. 1 zákona o azylu. Na základě této úvahy pak nelze aplikovat pro určení místní příslušnosti ust. § 32 odst. 4 zákona o azylu, nýbrž subsidiárně použít ust. § 7 odst. 2 s. ř. s. a příslušným soudem by tak měl být Městský soud v Praze. Krajský soud měl podle § 7 odst. 5 s. ř. s. stěžovatelovu žalobu postoupit soudu příslušnému. Podle stěžovatele jeho závěry potvrzuje výklad logický i teleologický. V rozporu má býti tvrzení, že cizinec má v České republice hlášený pobyt v přijímacím středisku a současně že na území České republiky dosud nevstoupil. Stěžovatel dále poukazuje na to, že svoje přemístění do V. P. považuje za diskriminační, účelové a negující smysl zákonného soudce. Do tohoto zařízení má žalovaný přemísťovat pouze osoby z Egypta za účelem rychlejšího řízení o žalobách těchto osob vedeného u Krajského soudu v Praze, než v případě Městského soudu v Praze. Stěžovatel má tedy za to, že řízení o jeho žalobě bylo zmatečné, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje své správní rozhodnutí ve všech částech výroku za zákonné. Posouzení stěžovatelem uplatněného důvodu kasační stížnosti ponechává na Nejvyšším správním soudu, avšak ohrazuje se proti nařčení z diskriminace egyptských žadatelů o azyl.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah

svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. S otázkou místní příslušnosti soudu v případě umístění žalobce, který o azyl požádal v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, v přijímacím středisku, se Nejvyšší správní soud dostatečně vypořádal v rozsudku ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Azs 156/2006 - 38, www.nssoud.cz. V souladu s právním názorem vyjádřeným v tomto rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v projednávané věci místní příslušnost Krajského soudu v Praze byla určena správně. Azylové zařízení Ministerstva vnitra ve V. P. považuje pro účely azylového řízení za místo pobytu stěžovatele ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu, nachází-li se v něm osoba stěžovatele v okamžiku podání žaloby. Opírá-li stěžovatel svoji námitku místní nepříslušnosti pouze o skutečnost, že doba řízení u Krajského soudu v Praze je výrazně kratší než doba řízení u soudu městského, Nejvyšší správní soud poznamenává, že požadavek na rychlost soudního řízení je zakotven jak na úrovni ústavní, tak i mezinárodní a rozhodování místně nepříslušným soudem by v daném případě nemohlo vést ke zmatečnosti řízení před soudem, neboť by nebyla naplněna podmínka skutečného zásahu do ústavně zaručeného práva na zákonného soudce ve smyslu článku 38 odst. Listiny základních práv a svobod. Namítané porušení procesních práv stěžovatelem je tak ryze účelové a neguje základní hodnoty spravedlivého procesu. I kdyby se však jednalo o soud místně nepříslušný za situace, kdy stěžovatel podal svou žalobu ke Krajskému soudu, tento se neshledal být místně nepříslušným a stěžovatel ani žalovaný neuplatnili v průběhu řízení před tímto soudem námitku nepříslušnosti, byla by i taková vada zhojena uplatněním zásady *perpetuatio fori*. K aplikaci této zásady se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém usnesení ze dne 12. 6. 2003, č. j. Nad 52/2003 - 28 (publ. pod. č. 27/2003 Sb. NSS).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2100 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za jeden úkon právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a 300 Kč na paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Lustrum soudního spisu je svojí povahou součástí úkonu převzetí a přípravy zastoupení. Soud dále advokátovi přiznal náhradu za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby v částce 800 Kč a cestovné v částce 708 Kč na základě připojeného vyúčtování. Zástupci žalobce se tedy přiznává celková náhrada

nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3908 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu